

milu državnem, pričakovati in tirjati vsak domoljub. Ako vlada v tem smislu pred nami nese zastavo cele države, gotovo pojdemo veseli vsi za njo, in tej zastavi je zmaga gotova. (Dobro-klici in ploskanje na desni.)

Tromba vojske iz Rusije.

Mnogo je bilo glasov že o vojski Rusa proti Turku, mnogo tudi nasprotnih, ki so trdili, da Rusija bo ostala na vsak način mirna, a ti bili so večidel kriki po časnikih, oficijoznih in drugih. To je bilo le ugibanje, uprto na dnevne dogodbe. Zdaj pa je zabučala vojske tromba celó s Kremlja, starega sedeža Ruskih carov in v to trombo je pihnil Ruski car sam, vmivši se iz Livadije. Car Aleksander je namreč v dvorani te carske palače govoril zbranim zastopnikom starega prestolnega mesta Ruskega; govoril je iz srca naroda svojega in govor njegov je širil med svet kakor iskra vojske.

Ta iskra je naenkrat razsvetila temoto, ki je pokrivala do zdaj vzhodno vprašanje in vse, kar se ga drži. Car sam pravi, de je pravica to, kar je do zdaj zahteval za kristijane na vzhodu. To je velemogočna beseda iz ust mogočnega vladarja!

Tudi govori car o konferenci, ki se ima v Carigradu sniti. Toda ta konferenca ima titi njemu le zadnje sredstvo, doseči na mirnem potu to, kar nepremakljivo zahteva od Turka. Zato bo Rusija prišla h konferenci, a nje zastopnik bo prinesel sabo ultimatum, to je, zadnjo besedo, ne oziraje se na to, kar bi druge oblasti Evropske spletle — morda Turčiji na ljubo. In konferenca, če hoče Evropi ohraniti mir, morala se bo — hoté nehoté — podati volji cara, kajti on pravi naravnost, da, če se druge vlade ne podajo njegovim volji, bo prisiljen k vojski.

Ruski car gotovo tako ni govoril tje v en dan, zato njegove besede pomenijo vojsko, — če ne bibil že naprej prepričan, da za Rusijo stoji Nemčija in Italija in se bodo tudi druge Evropske vlade vdale njegovi volji. Na vsak način pa kažejo njegove besede, da si je Rusija popolnoma svesta svoje moči in da je pripravljena, jo tudi z orožjem vtrditi. Car sam je tedaj po zobeh vdaril one, ki so že jeli dvomiti nad Rusijo; temeljitejega „dementi-a“ pač ni misliti.

Da pa naši bralci zvedó besede Ruskega cara, katere so kakor z mrzlo vodo polile burzo in „junaske“ ustavoverske časnike Dunajske, pa kažejo tudi, da se car ne boji širokoustnega Angleškega ministra in turčina Disraelija, jih navedemo tu, kakor so došle iz Petrograda po telegrafu sicer iz Ruskega vladnega časnika. Ruski car je namreč plemstvu in mestnemu starešinstvu pri sprejemu govoril tako-le:

„Hvala Vam, gospodje moji, za čutila, katera ste mi o sedanjih političnih razmerah, ki so danes bolj jasne, izrazili. Jaz z veseljem sprejemem Vašo adresno (govorečo za tlačene kristjane na jugu).

Znano Vam je že, da je Turčija podala se mojim tirjatvam, ki so merile na to, da se nemudoma sklene premirje in ustavi nepotrebno klanje v Srbiji in ob Črnigori. Črnogorci so se v tem neenakem boju skazali, kakor vselej, prave junake. O Srbih se, žalibog! ne more isto reči, čeravno je bilo med njimi mnogo naših prostovoljcev, od katerih je mnogo njih kri prelilo za slovansko reč. Jaz vem, da z mano vred vsa Rusija ima najživahnejše sočutje do trpečih naših bratov po rodu in veri. Meni pa so pravi interesi Rusije najdražji. Jaz bi varoval najraje Rusko kri, dokler gré. To je vzrok, zakaj sem si in si bodem prizadeval, na mirnem potu doseči dejansko zboljšanje stanú vseh kri-

stijanov na jutrovem. Te dni se bodo pričele v Carigradu razprave med zastopniki šestih glavnih vlad o določenji pogojev miru.

Moja največa želja je ta, da bi prišli do občnega sporazumljenja. Če pa bi ne prišli do tega, in če bom jaz videl, da mi ne dobimo poročtva za izpeljavo vsega tega, kar mi po pravici smemo od Turčije zahtevati, je mene trdna volja, ravnati samostojno, in prepričan sem, da bo v tem slučaju vsa Rusija šla za mojim klicem, ako se bo to meni potrebno zdelo in ako čast Rusije to zahteva. Prepričan sem tudi, da bo Moskva, kakor vselej, šla z dobrim izgledom naprej. Bog pomozí nam izpeljati sveto našo nalogo!“

Govor carov je bil sprejet z navdušenimi „urá“-klici. —

To so besede carove, ki pomenijo ali za Turške kristijane ugoden mir ali pa — vojsko Turčiji.

Po „turških“ listih toliko zasramovani severni „medved“ se je oglasil in sicer tako, da doní po vsi Evropi.

Zabavno berilo.

Iz sodnijskega življenja.

Po spominu skušenega starega pravnika.

Spisuje Jakob Aléšovec.

VI.

Sodba večne pravice.

(Dalje.)

Nekega dne prideta oba mladenča vsa zamišljena domú. Oče ju praša po vzrokih tega.

„O, nič, nič ni“, odgovori sin, „ne misliva na to, Alfred! Kje bova dobila 100.000 gold.“

Vendar oče ne neha izpraševati in tako izve, da se ima zidati neka tovarna, za katero sta naredila načrt. Pri tej bi se dalo kaj zaslužiti, kajti preračunila sta, da sta v stanu dovršiti vso stavbo, za katero ponuja država 100.000 gld. le s 30.000 gold.; 70.000 gold. bi jih ostalo njima. Za vse to bi potrebovala 100.000 gld., katerih si pa ne upata nikakor skup spraviti.

„Tedaj 100.000 gold., in oba moja otroka bi bila srečna! In ravno za toliko je mene Komar ogoljufal. O, kaj ima ta človek na vesti!“

S temi besedami, katere je pa le mrmral, gre oče in se zamisli. Trojica mlada pa ostane skup in Oskar pravi čez nekaj časa:

„Veš kaj, Alfred, kupiva srečko! Morda nama bo sreča mila, ker nama ljudje niso, in nama dá prvo dobitko s 130.000 gold.; potem nama ostane še kaj za smodke, Olgi pa kupiva glasovir za 2000 gold. ali še za več.“

Pri tem ostane. Alfred se podá v mesto in kupi pri Komarji srečko. Ko jo prinese domu, jo pokaže vsim in pripoveduje:

„Z mano vred je kupil še nekdo srečko. Bili ste menda zadnji in čudno! Številke srečke so bile na obeh enake, le pri serijah je bil ta razloček, da je imela moja „enklo“ tam, kjer ona „štirko“. Ta čudni primerljaj pokažem gospodu, ki je kupil drugo srečko, in nekaj mi prigovarja, naj ponudim svojo srečko gospodu za njegovo. Smejaje se dovoli, da ji zameniva. Morda pomeni to srečo. Jaz sem najboljše nade. Olga naj jo spravi, potem sreča ne bo mogla iti memo.“

S tem izroči srečko Olgi, katera jo spravi. Pri pogovoru je bil oče nazoč ter si zapisal številke srečke